

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
КЛАН, КЛАН, НЕДОКЛАН

chitanka.info

Старият паток излязъл въвн от селото да се поразходи покрай реката и да си глътне две-три рибки от бързея. Като минал моста, проточил шия, опулил едното си око, погледнал към Дядо-Медарковата воденичка и видял, че нещо дими. (А то димяло торището на воденичаря.)

— Гааа — отворил уста глупавият паток, — тая работа не е хубава. Какво ли се е запалило?

— Бре-бре-брех — обадила се една жаба от водата, — не виждаш ли, че се е запалила земята?

— Земята ли — още повече зяпнал патокът, — земята ли, казваш, гори? Тогава какво чакам? Трябва да бягам!

— Какво ча-ка-ка-каш! Бре-бре-брех! — продължила жабата.

Старият паток разперил крила, изпънал крака назад и се понесъл над воденичката, над върбалаците, към дъбовата гора. Разтреперан, кацнал на една горска полянка.

— Добре си ми дошъл — изскочила от един храст лисицата, — защо трепериш?

— Остави се, Кумичке, още не мога да дойда на себе си.

— Какво се е случило?

— Какво ли — земята гори. Хайде да бягаме, докато не е стигнал огънят до нас!

— Хайде! — рекла лисицата и поела между дърветата по една козя пътека.

Патокът се затекъл подире й.

Бягали, бягали, додето стигнали леговището на вълка.

— Защо бягате? — надигнал се вълкът.

— Бягаме, защото земята гори отзаде ни! — отговорил патокът.

— Може ли и аз да бягам с вас? — подскочил вълкът.

— Тръгвай! — отвърнала лисицата.

Навървили се тримата. Бягали, бягали, стигнали до мечото кладенче. Мечката тъкмо си миела очите.

— Стойте! — изръмжала Мецана.

— Не можем да стоим, защото земята гори зад нас! — викнали в хор бегълците.

— Олеле! — ревнола Мецана и търтила пред всичките.

Вдън гората уплашените зверове намерили един козел с дълга брада, ей такава.

— Бягай, Козльо, да бягаме! — викнала мечката.

— Защо?

— Земята е пламнала отзаде ни!

— Олеле! — затреперил козелът и затропал след другите.

Бягали, бягали, бягали, най-сетне се уморили и спрели да си починат.

— Ах, че съм гладна. Яде ми се прясно месо — обадила се мечката. — Кого ще изядем, Кумичке?

— Кого ли, хайде да изядем козела — побързала да каже лисицата.

— Защо мен? — почнал да мига козелът и се стъписал.

— Защото имаш брада, а ония, които имат брада, са стари и непотребни.

— Хвани го за ухото и ми го доведи! — заповядала мечката на вълка.

Но щом вълкът посегнал да захапе ухото на уплашения козел, той дигнал предното си копито към небето и рекъл:

— Гледайте, гледайте, от небето падат печени агнета!

Трябва да ви кажа, че козелът много обичал да лъже.

Всички вперили очи нагоре. В туй време козелът се мушнал в гората и офейкал. Тичал, тичал, без да си поеме дъх, додето стигнал в едно село. Намърдал се право в поповата кошара. Като го видял, попът рекъл на ратая си:

— Дошъл ни е гостенин с брада. Станахме двама брадати. Утре ще идеш на ливадата да го напасеш хубаво.

Дигнал се ратаят рано на другия ден и откарал козела на ливадата. Цял ден лакомият гостенин стъргал зелена трева и пил бистра вода от поточето. Като се прибрали вкъщи, попът погалил козела по брадата и го попитал:

— Доволен ли си, Козльо, от пашата?

— Ами — отвърнал лъжливият козел, — как мога да бъда доволен, когато твоят ратай ме натири в трънаците и камънаците, а той отиде да играе с другите ратаи. Не съм видял тревица, не съм сръбнал водица. Тежкъл на моята душица!

— Да се махаш от очите ми! — викнал ядосан попът и прогонил ратая.

На втория ден попът проводил дъщеря си да пасе козела. Поръчал ѝ да го откара там, където расте най-крехката тревица. Козелът щял да се пукне от ядене, но когато вечерта попът го попитал доволен ли е, поклатил глава:

— Дума да не става. Дъщеря ти цял ден си игра с другите попски дъщери, а мене натири в трънаците и камънаците. Не съм хапнал тревица, не съм сръбнал водица. Тежкъл на моята душица!

— Да се махаш и ти от къщата ми! — викнал попът гневно и прогонил дъщеря си.

На третия ден проводил попадията да пасе козела. Вечерта козелът пак започнал да се оплаква:

— Твоята бабичка цял ден си игра с другите бабички, а мене натика в трънаците и камънаците. Умирам за тревица и за водица!

— Вън — викнал попът и подгонил попадията.

Гонил я до края на селото.

На четвъртия ден самият поп нахлупил калимавката си и отишъл да пасе козела. Откарал го на ливадата и цял ден му показвал къде тревата е най-крехка и най-сочна. Като се прибрал вкъщи, попът се скрил зад кошарата и попитал козела с преправен глас:

— Козльо, доволен ли си от попа?

— Как мога да бъда доволен — отвърнал козелът, — когато дядо поп цял ден си игра с другите попове, а мене натири в трънаците.

— Аха, такава ли е работата? — ревнол попът. — За тая лъжа заслужаваш да те заколя, да ти одера кожата и да те опека в пещта!

И като грабнал един нож, попът се втурнал да коли козела. Но нали му било причерняло пред очите, не видял, че вместо с острието взел да коли козела с гърба на ножа. Клал го, но не могъл да го заколи, драл го, но не могъл да го одере. Хванал го за рогата и го помъкнал към пещта да го опече. Тогава козелът рекъл:

— Дядо попе, преди да ме метнеш в пещта, виж какво пада от небето.

— Какво?

— Едно печено агне.

— Де го? — извърнал очи нагоре попът и пуснал рогата на козела.

Козелът туй чакал. С един скок прехвърлил плета и търтил да бяга към гората. Той бяга, попът бяга подире му, той бяга, попът бяга

подире, додето стигнали до мечата дупка. Мушнал се козелът в дупката. Попът също си наврял главата и налетял да влезе вътре, но козелът го посрещнал с рогата и заврещял:

*Клан, клан, недоклан,
дран, дран, недодран,
печен, печен, недопечен,
яден, яден, недояден!
Рогата ми — игличени,
зъбите ми — тесличени.
Дето бодна — кръв потича,
дето хвана — месо късам!*

— Брей, че лют звяр! — рекъл попът и се дръпнал назад. — Ще те науча аз теб.

И отишъл да повика мечката. Като научила, че козелът е влязъл в дупката ѝ, мечката се разлютила много и затрополила надолу.

— Вън! — ревнола тя и си навряла главата, но козелът я посрещнал с рогата си и подхванал пак:

*Клан, клан, недоклан,
дран, дран, недодран...*

Мечката се дръпнала назад и отишла да повика вълка.

— Де е тоя? — попитал вълкът.

— Наврял се е в дупката ми!

— Ей сега ще го хвана за ухото и ще го измъкна! — заканил се вълкът и се втурнал в дупката, но козелът го блъснал с рогата си и почнал да врещи:

*Клан, клан, недоклан,
дран, дран, недодран,
печен, печен, недопечен...*

— Олеле, мале — дръпнал се вълкът, — щеше да ме утрепе!

— Що да чиним сега? — попитала мечката. — Къде ще спя довечера, ако козелът остане в дупката ми? Помогнете ми! Кой ще го прогони?

— Аз ще го прогоня! — пристигнал един бръмбар и влязъл в мечката дупка.

Почнал да бръмчи.

— Зън! Вън!

— Зън! Вън!

Но козелът не мърдал. Тогава бръмбарът се наврял в ухото му и почнал да го гъделичка. Козелът се завъртял и заподскачал:

— Моля ти се, остави ме, излез от ухото ми, защото имам гъдел!

Но бръмбарът не го оставил, додето не го изкарал навън. Щом си показал главата, попът се хвърлил и го хванал за брадата.

— Сега вече ще ти тегля ножа! — светнали очите на попа.

— Стой, дядо попе, този козел е мой! — изръмжала мечката.

— Аз ще го изям! — почнал да вие вълкът.

— И аз! — обадила се отнякъде лисицата.

Попът се развикал:

— Да се махате от главата ми, защото виждате ли ножа!

Скарали се зверовете горски с попа. Почнали да му дърпат расото.

— Чакайте — обадил се козелът. — Не се карайте, ами чуйте какво ще ви науча. Ако ме изядете всички, няма нищо да разберете, защото всекиму ще се падне по една мръвка. Най-добре ще е да се отдалечите на сто разкрача и да се затичате към мен. Който пристигне най-напред, той ще ме изяде.

— Добре! — отвърнали зверовете. — Дядо попе, отмери сто разкрача!

Попът закрачил надолу по пътя, а зверовете потеглили подире му. Козелът почакал малко, докато зверовете се отдалечили на сто разкрача, и хукнал към планината.

— Дръжте го! — провикнал се попът.

— Ние вече не можем го хвана — обърнала се мечката към попа, — ами тебе ще изядем, дядо попе!

— Защо? — попитал попът и брадата му затреперила.

— Защото сме гладни! — щракнал със зъби вълкът.

Попът рекъл да си послужи с лъжата на козела.

— Изяжте ме — рекъл той, — но най-напред вижте какво пада от небето. Знаете ли какво? Падат печени агнета!

— Тая вече я чухме! — изръмжала мечката, изправила се на задните си крака и сложила двете си лапи върху раменете на попа.

Попът онемял от страх и паднал на земята.

На другия ден дърварите намерили в гората само една калимавка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.